

Leerrede over Colossensen 2: 6 en 7, uitgesproken op Woensdagavond 5/01/49 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 116: 4 en 5

Lezen - Colossensen 2

Voorrede.

Het is een zeer bekend vers dat wij zongen:

d'Eenvoudigen wil God steeds gadeslaan;

of, gelijk het onberijmd staat: "De HEERE bewaart de eenvoudigen." Toch is het voor een ieder persoonlijk zeer ernstig en wel waard om er eens bij stil te staan, om te bedenken of wij wel een eenvoudige zijn. Want van nature zijn we het niet. Adam en Eva, in de staat der rechtheid, waren echte eenvoudigen. Die waren, zoals zij uit 's Makers hand waren voortgekomen, God kennend aan de wind des daags, en zijn zich bewust geweest, uit de verlichting en de heerlijke staat waarin zij waren: wij zijn uit het stof geformeerd, en wat wij zijn, zijn wij door onze Schepper. Wij hangen geheel van Hem af.

Het was een heerlijke staat, om heerschappij te voeren over de werken van Gods hand. Maar zelf waren zij hier niet als een God, maar als schepselen. In deze heerlijke staat waren zij zich bewust, geheel van Hem af te hangen. Nadat de mens gevallen was, zijn wij zo ver van de eenvoud af, dat God het noemt: "de mens is geworden als Onzer één", dat wil zeggen: in verbeelding ook God! Dat is toch een geweldig woord, dat God zo spreekt; wij in verbeelding ook God. Nu, dat is toch ver van de eenvoud af! Daarom hebben wij nodig, de eenvoudigen gemaakt te worden. Dat is niet een werk van zelf doen, maar een werk Gods en des Geestes, Die door Zijn heerschappij en gezag ons, onder onze zonden dermate vernedert, dat wij die lage plaats innemen dat wij niets zijn, en dat God met ons kan doen gelijk ik met deze zakdoek in mijn handen kan doen wat ik wil, of, om een bijbels woord te gebruiken: dat de Pottenbakker macht heeft om met het leem te doen naar Zijn wil en welgevallen, en de mens, met al zijn hoogheid, met al wat hij bij zich heeft van heersen en regeren, van eigen ik, ten onder ligt. Naarmate dat nu bij ons is, eenvoudigheid, zal het zijn dat Hij ons wil bewaren. Want daarin zijn wij Hem welgevallig. Waarom? Als wij niets zijn, dan zit er bij ons geen tegenstand en geen hoogheid meer, dan kan Hij van Zijn werken aan ons kwijt. Dan wil Hij ons bewaren in vrije keus en liefde.

Over die bewaring moeten wij anders denken dan in oppervlakkigheid. Want waarin bestaat Zijn bewaring? Immers hierin, dat Hij Zijn eenvoudigen toeschikt zoveel van de dood bij zichzelf en van de ellende hier in dit leven, dat zij niet links of rechts kunnen, maar uit armoede aan God moeten blijven hangen. Nu blijkt, uit wat de psalmdichter uitdrukt, dat het nogal hevig geweest is. Hij spreekt zelfs dat hij zoveel op zich heeft gehad van ellende, dat hij uitgeteerd was. Dus net als een zieke; alle kracht uitgeteerd, in totaal onvermogen, alleen nog de adem er in, en die kan men zó uitblazen. Zo spreekt de psalmdichter er dus over, dat dermate van lijden, nood en dood bij hem was.

Maar dat is nu hetgeen God geeft uit liefde. Want wat is nu beter: met armoede, nood en dood aan God te hangen, of dat wij hier kunnen omzwerven? Want dan worden wij gerekend met de lieden wier deel in dit leven is. Kunnen wij dan niet beter zoveel op ons hebben, ja al is het dat wij de dagen moeten slijten met gekerm: "Wat gewin is er in mijn bloed, in mijn nederdalen ter groeve", om alzo aan God te hangen, dan buiten Hem te leven in de ruimte? En, God laat Zijn ellendigen niet in de ellende. Er staat:

... maar Hij zag op mij neder.
Keer, mijne ziel, tot uwe ruste weder;
gij zijt verlost; God heeft u welgedaan.

Het is dus niet alleen bij de overgang in Christus dat wij spreken van verlossing, maar wij hebben met een Koning te doen, Die ons uit God geworden is tot wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing. Die ons steeds verlost uit alle nood en dood, en van Wien wij ook hoop hebben, dat Hij ons nog eens verlossen zal om de heerlijkheid te doen aanschouwen.

Daarom past het volgende vers, dat wij er bij zongen, er ook geheel bij aan. In het kort gezegd ervoer en beleefde de psalmdichter, dat God zulk een God is, Die de nood en het lijden over ons, onder Zijn regering - men zou zeggen - als laat heerschappij voeren, maar ook; Die heerlijk uithelpt. Opdat wij reden en stof zouden hebben tot lof en dankzegging aan Zijn Naam, alsook dat wij niets zouden weten dan Jezus Christus, en de genade die ons toegebracht wordt in Zijn openbaring. Ik vraag dan ook daartoe uw aandacht voor een woord en getuigenis Gods. Zoeken wij dan vooraf Zijn aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst.

Het woord waartoe wij uw aandacht vragen, vindt u in het 6e en 7e vers uit het ons zoëven gelezen 2e hoofdstuk van Paulus' zendbrief aan de Colossensen. Ik noem u Colossensen 2: 6 en 7, waar Gods Woord aldus luidt:

6. *Gelijk gij dan Christus Jezus, den Heere, hebt aangenomen, wandelt also in Hem;*
7. *Geworteld en opgebouwd in Hem, en bevestigd in het geloof, gelijkerwijs gij geleerd zijt, overvloedig zijnde in hetzelfde, met dankzegging.*

Leerrede.

In het gelezen hoofdstuk doet zich aanvoelen, dat de apostel Paulus zulk een ruim, zorgvol, liefdehart tot die gemeente te Colosse gehad heeft, dat hij is als een vader tegenover zijn kinderen, niets anders bedoelend dan hun welzijn, en met vrees er tegenaan zag, wat er werkte. Immers, in al de brieven van de apostel Paulus, en ook wel in de algemene zendbrieven, bemerken wij, dat er in de eerste apostolische kerk al te doen geweest is, dat satan druk in de weer was, om waar hij het gedaan kon krijgen, afbreuk te doen aan het rijk van Christus.

Want satan moest als met lede ogen aanzien - ja, er is niets aan te doen - dat Jezus Christus, Middelaar Gods en der mensen, hier dood, graf en hel had overwonnen. Bij de Vader bij uitnemendheid was verhoogd, gezeten aan Zijn rechterhand, als Hoofd van Zijn Christengemeente, waardoor God de Vader alle dingen regeert, en dat nu op dit benedenrond openbaar kwam dat het niet alleen bewaard bleef binnen de grenzen van het Joodse land - dat Israëls God geëerd werd - maar zich ook ging uitbreiden over de lengte en breedte der aarde.

Ook in Klein Azië; hier een gemeente, daar een gemeente waar gepredikt werd. Vandaar de toeleg van satan, om, kon het zijn, het geloof aan te tasten, en de gemeente geheel af te brengen van de eenvoudigheid des waren geloofs in Jezus Christus.

Wat overwint de wereld? Dan zegt de apostel: "namelijk ons geloof." Daar wordt dus uitgedrukt welk een macht het geloof heeft. Wereld overwinnend! Als satan kan, dan zal hij zien te beletten, dat het geloof in het hart wordt gewrocht, en waar het gewrocht is, daar zal hij zien er van af te brengen. Waar wij dan heen zeilen en terechtkomen, dat is een tweede. Maar dat is de toeleg!

Laten wij daarom op zulk een uitspraak als de apostel hier doet, op zulk een vermaning en onderwijzing, ten zeerste acht geven, als zijnde van zeer groot gewicht. Want voor zover wij wensen hier onze ziel er als een buit uit weg te dragen, en nog eens boven alle ellende verheven te zijn, dan is dat alleen uit het geloof in Christus. Zover als het geloof is gewrocht - tot ware vrede, verkeer en gemeenschap met Gods Majesteit - dan moeten wij gezond in het geloof zijn. Daar ageert satan tegen, op alle mogelijke wijze.

Wij zullen dan eerst een ogenblik stilstaan bij de aanneming. Want er staat hier: "Gelijk gij dan Christus Jezus, den Heere, hebt aangenomen." Wie nemen Hem aan? Lees in het eerste hoofdstuk van het Evangelie van Johannes deze woorden: "Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen." Daar moeten wij toch niet min over denken! Jezus Christus niet aannemen? Neen! En er staat dat Hij gekomen is tot het Zijne en tot de Zijnen. Hij was immers aan Israël beloofd als de Zaligmaker, de Heilaanbrenger, de ware Messias. Nu kwam Hij tot hen, en zij namen Hem niet aan? Maar waarom niet?

Zij hadden geen geloof in Hem, want zij hadden zich de Zaligmaker heel anders voorgesteld. Als een koning die op de troon van David zou zitten. Nu was het iemand die zij achtten dat Hij Zich voorgaf de Messias te zijn, maar het was een Zoon van Jozef de timmerman (naar zij dachten), en Maria was Zijn moeder, in de grootste armoede. Niets koninklijks en majestueus was er bij. Hij bewoog Zich in de grootste eenvoudigheid. Dan dit er nog bij, ja ... Hij ontving zondaren, en daar at Hij mee! Hij ging om met tollenaars en zondaren! Dat was voor het Joodse volk gewoonweg een aanstoot. Zij hadden geen geloof in Hem. Hebben wij het? Wij zullen zeggen: maar er staat: "van de Zijnen", en wie zijn wij? Daar zijn wij nog zo maar niet mee klaar. Wij zullen kort zijn, want daar kunnen wij nu niet te lang over uitweiden.

Wij worden christenen genaamd. Waarom? Toch krachtens onze doop en belijdenis. In de doop toch heeft God ons al geëigend alles voor ons te willen zijn: de Vader een eeuwig verbond der genade met ons op te richten, de Zoon ons te wassen met Zijn bloed, en die Geest ons die weldaden toe te passen. Dus God heeft Zich verbonden ons te willen bezitten als een volk des eigendoms. Hij heeft ons dat al verzegeld toen wij kinderen waren, in het sacrament des doops. Maar, zal iemand zeggen, dat Hij tot òns komt, want Hij is toch tot het Joodse volk gekomen. Ja, het is waar, Hij is geboren te Bethlehem.

Maar Christus wordt nog gezegd tot ons te komen door de bediening der genade en de prediking des Woords. Nemen wij die aan? Neen, dat doen wij niet. Wij mogen het horen, hebben er soms een bewogen gemoed onder, kunnen er soms niet onderuit komen van de liefde van Christus, maar wij laten heel het werk zoals het is, en blijven bij alles huizen met: "oh, oh, ja het is toch wat." En als wij denken aan degenen die ware genade hebben: "ja, die zijn toch gelukkig, als je daarin komt, moet je zeggen; die zijn schatrijk." Maar intussen blijven wij zitten zoals wij zitten, en als het persoonlijk van ons afhangt, dan volharden wij daarin tot het einde.

Waarom toch? Och, wij zijn in een staat zó geheel buiten God, verduisterd van verstand en verdorven van natuur, dat zo het niet beleefd wordt, het niet eens bij elkaar aan te praten is, zó verschrikkelijk is het. Dat God ons daarom gawe zoveel verlichting door Zijn Geest, dat wij de werkelijkheid zien, zoals die in het Oude en Nieuwe Testament beschreven staat. Dat onze staat geheel buiten God is, in algehele, totale, vervreemding van Hem. Maar nu zijn er wel, die Hem aangenomen hebben. Dat lezen wij hier ook. Daarom lezen wij ook nog bij Johannes: "Maar zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven; welke niet uit den bloede, noch uit de wil des vleses, noch uit de wil des mans, maar uit God geboren zijn."

Wat tekent ons dat? Immers dit: dat er van de almachtige hand Gods openbaar moet worden, anderszins laten wij Christus aan Zijn plaats, en kunnen het buiten Hem stellen. Je zult zeggen: "man, je spreekt nogal kortaf." Ja, maar het is toch zo! Beleeft gijlieden het anders? Ik heb het niet anders ervaren, en de Schriftuur spreekt ook niet anders. Deze gebruikt zulke korte heftige bewoordingen als: "Wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust." Dat is toch wel klare taal? Wat is ons dan noodzakelijk?

Dan komt weer het punt opdagen waar wij zo op tegen zijn, namelijk dat God onze zonden gaat stellen in het licht Zijns aanschijns, en voor de dag gaat brengen in wat voor 'n boel wij zitten. Dat de Wet zijn werk gaat doen, en wij in die spiegel zien hoe schrikwekkend de staat is waarin wij zijn. Ja, de Wet zo zijn werk gaat doen; die eist een volkomen overeenstemming, en, daar dat bij ons niet is, de vloek gaat uitspreken: vervloekt uw ingaan, vervloekt uw uitgaan, vervloekt in de stad, vervloekt in het veld, vervloekt uw korf en uw baktrog, ja dat de vloek het land eens gaat verteren.

Want wij kunnen het anders in onze oude boel nog aardig stellen, maar gaat de Wet zijn werk doen, dan wordt ons alle rust en vrede ontzegd. Dan gaat dat niet meer, dan zullen wij daaruit moeten gaan doen wat wij anders nooit zouden doen. En dat is, hoewel wij er zo op tegen zijn ons te vernederen voor God, het dan onze zonden doen, onder het oordeel dat de Wet uitspreekt, die zo zijn werk gaat doen, dat wij moeten aanpakken. Zodat een mens met al zijn hoogheid en verbeelding naar de grond gaat, dat openbaar wordt dat wij in een reddelose staat zijn. Kijk, nu kan juist daaruit Jezus Christus op waarde komen, in ere. Want, daar Hij ons gepredikt wordt als het enige Heil en de enige Zaligheid, en God Hem in nood ontdekt, dan kan Hij gaan worden de Schoonste onder de mensenkinderen.

En zó gepast: wij in vernedering onder onze zonden, en Hij daarin gekomen, in Zijn vernedering, dat past bij elkaar; zodat wij gaan zien Zijn beminnelijkheid, Zijn gepastheid, Zijn noodzakelijkheid, Zijn onmisbaarheid. Ja het kan zelfs zijn, dat door de brandende zondaarsliefde welke Jezus Christus bezit, Hij ons zó nabij is onder onze zonden, dat wij zouden zeggen: wij kunnen Hem zó wel aannemen.

Maar kijk, nu zijn onze handen niet door het geloof gereinigd; nu gaat het niet. Dan is noodzakelijk, dat onze handen door het geloof gereinigd worden. Maar ja, nu is het zo'n macht waar wij van nature onder besloten zitten, die ons bezet, dat wij de genade geen plaats geven en evenmin het geloof, werkelijk niet. Al is het geloof bij aanvang gewrocht, dan geven wij het geloof nog geen plaats. Daar moeten wij toe gedrongen worden.

Ik heb eens van Stam gehoord nadat hij bij gelegenheid aan iemand zijn bekering verteld had, zei: "Wie heeft daar nog meer zin in?" "Ik niet", zei die man. "Juist", zei Stam, "zo was ik ook, maar nu heeft God me gebracht waar ik moest zijn." Dat heeft gemoeten. Zo is het daarmee. Anders blijven wij hangen. Zullen wij daar goed om denken, opdat wij niet te hoog staan met onszelf? Want onwillekeurig hebben wij enige deugd bij onszelf. Zien wij voordeel in werken, dan zouden wij ze zo willen aanbrengen, maar zien wij er geen voordeel in, dan zouden wij ons zó omdraaien. Dus als het van ons afhangt, dan was het kwijt, dan kwam er niets van terecht. Maar nu wil God eer van een zondaar hebben. Als Hij Zijn eer gaat zoeken, en Zijn recht handhaaft, dan verliest de mens, onder de rechten van Gods Majesteit alles. Van nature is er bij ons voor niemand plaats, ook niet voor God. Maar onder de rechten van God smelten wij gelijk was voor het vuur, en sneeuw voor de zon. Daar verliezen wij alle grond bij onszelf, alle steunsels, betrouwen, deugd en waardigheid. Wij houden daar niets over dan te zijn: een schepsel Gods, die Zijn beeld is verloren en het oordeel rechtvaardig heeft verdiend. Maar worden wij het daar met God eens, en vallen wij aan de kant van God - dat Hij eeuwig recht doet als Hij ons verdoet, en dat er niet de minste deugd van Zijn Majesteit gekrenkt kan worden - zo zal het wezen, dat God in gerechtigheid handelt en Zijn zwaard gebruikt. Daar houden wij op te bestaan in Adam, daar verliezen wij ons leven, daar zijn wij ten einde.

Waarvoor is er dan plaats? Voor de genade Gods! Daarom staat er in die tekst in het eerste hoofdstuk van het Evangelie van Johannes: "die niet uit de wil des vleses, noch uit de wil des mans, maar uit God geboren zijn." Daar is het dat God als Opperheer heerst. Daar kijkt nu een mens zo tegenaan, en vechten wij tegen. Maar och, het is toch zo'n goede plaats. Daar raken wij kwijt, wat wij in Adam sloop gekregen hebben, en uit satan hebben ingezogen. Daar valt alle vijandschap en tegenstand onder die lieve, dierbare Majesteit, en daar is plaats voor Christus.

Daar zal die Geest op verborgen wijze het hart wederbaren, vernieuwen, de kracht des geloofs werken dat wij in de verlorenheid, daar alles bij ons weg is, Christus door waar geloof aannemen, waar Hij ons ten grond wordt en Hij ons neemt. Daar nemen wij Hem aan. Hij ons en wij Hem. Nu spreekt de apostel daarvan: "Gelijk gij dan Christus Jezus, den Heere, hebt aangenomen." Nu wil de apostel hier hebben, dat de gemeentenaren stil blijven staan bij: hoe heb ik Hem aangenomen? Dat was op die tijd, dat de rechten van God heerschappij voerden, en ik de verlorenen was, de uitgewerkte, waar ik alles bij en in mijzelf kwijt was: dáár heb ik Hem aangenomen, dáár is het een treffen geworden. Dáár is het geworden: "de vrouw zal de Man omvangen."

Nu wil de apostel hebben, dat het die mensen welgaat, daarom zegt hij: "wandelt alzo in Hem."

Hier gebruikt de apostel als beeld een weg, om die te bewandelen. Hij zegt: de uitkomst zal leren, dat dit de goede weg is, die bewandel je. Als gij dan Christus Jezus, den Heere hebt aangenomen, dan moet gij alzo in Hem wandelen. Want wij zijn er goed achter gekomen dat wij niets zijn en Jezus alles is.

Zorg, zegt de apostel, dat je daar nooit boven komt te staan. Als het zo zou worden met de gemeentenaren: "wij zijn goede christenen", wat kwam er dan voor de dag? Dat zij het helemaal zelf waren, en van hun innerlijke kracht verloren in de strijd tegen satan. En al wat er werkte was: afwijking van de reine en gezonde leer. Daarom staat hier wat de kracht van een Christen is, namelijk dat wij in onszelf niets zijn, maar Jezus Christus alles is. Dat is onze kracht. Waarom?

Het Woord van Christus tot Paulus was: "Mijn kracht, wordt in zwakheid volbracht." Ja, die man had ook wat. Hij had een engel des satans, die hem met vuisten sloeg. Daarover had hij den Heere driemaal gebeden, opdat hij van hem zou wijken. Maar Diens Woord was: "Mijn genade is u genoeg." Hij had die satan wel kunnen schelden, maar Hij zegt: je krijgt genade van Mij, laat satan maar satan blijven. Als God het niet tot zijn nut geacht had, dan had Hij zeker satan wel gescholden. Maar nu geeft Hij genade, en voegt er bij: "want mijn kracht wordt in zwakheid volbracht".

Een christen mag er nooit boven komen: opgeraapt te zijn op het vlakke des velds, vertreden in het geboortebloed, en dat Jezus Christus alles is. Dat Hij ons nam en wij Hem hebben aangenomen als gave Gods. Daar was niets van ons bij, het is alles het Zijne. En, alzo in Hem wandelen, dat is dan de goede, de rechte weg. Dan zullen wij niet hooggevoelend zijn.

Want dat is niet een christen, die over de aarde kan gaan met: ik ben iemand die het goed geleerd heeft! Wat doet zo iemand daarmee? In zijn verblindheid "ik heb het goed geleerd", tast hij het werk van den Heiligen Geest aan. Want onwillekeurig denken we dan: ik weet het beter dan een ander, dus ... dat de Heilige Geest het (plat Hollands gezegd) er bij ons beter afgebracht heeft dan bij een ander! Verschrikkelijk! Is het geen God-onterende zonde, waaraan wij ons dan schuldig maken? Daarvan zijn wij gevrijwaard als wij die lage staat niet te boven komen. Dat, gelijk wij Hem aangenomen hebben, wij niet te boven zijn gekomen: in mijzelf ben ik verloren; Heere Jezus, U moet alles zijn. Dat is de rechte weg, zó moet het met ons gaan.

Dan er ook nog dit bij; denk eens even in, wat een voordeel er aan verbonden is als ik zelf niets ben. Dan kan ik niets verliezen, en als Jezus Christus nu alles is, volkomen alles, dan geeft het ook niets al ben ik nog zo'n ontzettend grote armoedzaaier. Want dat is dan, opdat Hij Zijn rijkdom aan mij kwijt zou kunnen, want Zijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Dan moet het zo. Dus dat is het eerste beeld dat de apostel gebruikt, tot sterkte en tot troost om op de rechte weg te zijn.

Het tweede beeld is: "Geworteld in Hem". Dat is het beeld van een boom. Immers, een boom slaat zijn wortelen uit. Een boom kan echter niet leven zonder wind. Over een boom gaan allerhande tijden heen: lente, zomer, herfst, winter, zowel koude als hitte, de ruwste stormen alsook het winterweer. En werkelijk, dat doet de boom geen schade aan.

Nu wordt Zijn volk, Zijn kerk, soms vergeleken bij de cederbomen op de Libanon. Nu, de Libanon was geen dal, maar een gebergte. Daar stonden die bomen op. Dus met stormweer, boven op een berg, dat is, ja men zegt wel eens; je krijgt het als uit de eerste hand. Nu, ze hadden dan bij wind niet de minste beschutting zoals dat wel in een dal het geval is.

Die berg wordt door natuuronderzoekers beschreven, dat hij inwendig vol rotsen is. Zoveel te harder nu dat de stormen tegen die cederbomen op de Libanon aansloegen, des te meer schudden ze, en waren de wortelen aan het werken in de vruchtbare aarde die om en rond de rotsen was, zodat de winden er voor zorgden, dat de wortelen zo dicht om de rotsen heensloegen en zich daaraan vastklampten, dat wortelen en rotsen als één waren. Zij kwamen daardoor goed vast te staan. Nu spreekt Paulus hier in hetzelfde beeld: "geworteld in Hem." Dus Christus hun grond. Hij het fundament, Hij alles. Gelijk wortelen de boom dragen, alzo draagt Christus hen.

Hij nam ons en wij Hem, juist in de verlorenheid. Dus wij mogen zoals wij zijn ons op Hem verlaten.

Laat ik er nog een voorbeeld bijvoegen uit de natuur. Als er een huwelijk wordt aangegaan, dan trouwt men elkaar uit wederzijdse liefde. Voor hoelang? Voor een week, een maand, een jaar? Neen, maar voor het gehele leven. En zó heeft Christus ons genomen en wij Hem, voor eeuwig en altoos; om hier al bij elkaar te zijn in geloofsvereniging en straks in aanschouwen. Daarom spreekt Paulus, om geworteld te zijn in Hem. Dat is dan het tweede beeld. Zo komt dan de boom al vaster te staan, vanwege de wortelen die zich uitslaan. Zo moeten wij al meer leren kennen: Jezus Christus alles, om al meer door het geloof in Hem geworteld te zijn.

Het derde beeld wat de apostel gebruikt is: "en opgebouwd in Hem." Dat is het beeld van een huis dat gebouwd wordt. Dan legt men eerst het fundament, daar gaat men op bouwen. Niet er dicht bij, in de buurt, of er naast. Neen, er op. Zo gebruikt hij hier dan dat beeld, dat een huis slechts hecht en sterk kan zijn, en te vertrouwen is in stormen en in allerlei bar weer - dat men er veilig in kan wonen - als het goed op het fundament staat.

Daarom lezen wij ook, dat "die Zijn Woorden hoort, en dezelve doet", vergeleken wordt met een man die een huis bouwde, groef en verdiepte, en het fundament op een steenrots lag, in tegenstelling tot een huis dat op de aarde gebouwd was, zonder fundament. Nu kunnen de beide huizen precies eender zijn, ja zelfs het huis op de zandgrond mooier dan het andere. Maar als er geen fundament onder zit, dan geschiedt het als de hoge vloed komt en de waterstroom tegen dat huis aanslaat, het terstond valt, en de val van datzelfde huis is groot. Daarom is de taal van de apostel, dat gelijk als een huis gebouwd wordt op het fundament, wij niets anders zouden hebben dan Jezus, Jezus en Jezus alleen.

Dat is heel de inhoud van des apostels bedoelen. Daar hebben wij genoeg aan, heus. Wij behoeven niets anders te hebben dan Jezus Christus. Geef heel de wereld, dan is men nog doodarm zonder Jezus. Maar ontnem heel de wereld, dan ben je met Jezus nog rijk. Want Hij is het leven. Hij is alles. Wat moet daar dan nog bijkomen van allerlei gedoe en werken van ons? Dat is ijdel, en nog eens ijdel. Laat Jezus Christus voor ons genoeg zijn. Want Hij is de gegevene des Vaders om, als wij wijsheid behoeven, dat dan uit Hem te kunnen putten. Als wij gerechtigheid nodig hebben, dat wij die uit Hem zouden ontvangen, heiligmaking uit Zijn Koningsschap zouden genieten, en verlossing uit Zijn heerschappij ons zou toevloeien. Laat dus alles wat buiten Jezus is, ijdelheid zijn en ons ontvallen. Genoeg dan van deze drie beelden, die de apostel gebruikt.

Dan spreekt hij zonder beeld en zegt: "en bevestigd in het geloof." Daar loopt het dus over. Wij namen Hem door het geloof aan. Het loopt nu over de bevestiging in het geloof. Onze catechismus spreekt daar ook met nadruk van: om uit de vruchten van ons geloof verzekerd te zijn. Wat is dat anders, dan dat wij door de vruchten bevestigd worden in het geloof: dat is het echte, ware, goede geloof? Als er dan sprake is van bevestigd in het geloof, dan komt dit voor de dag: daar wij nu buiten Jezus Christus werkelijk niets hebben, buiten Zijn Persoon, arbeid en bediening ons alles ontvalt, dat juist dan wanneer wij niets hebben, het geloof alleen alles is, waardoor wij ons op Jezus Christus verlaten.

Nu namen wij Hem door het geloof aan, en nu verder in de voortgang, verlaten wij ons op Hem. Nu behoeven wij helemaal geen eigen werken te hebben, geen deugden, plichten, niets. Wij moeten de ongelukkigen zijn en Jezus moet ons alles zijn, opdat wij ons in het geloof op Hem verlaten.

Iemand mag zeggen: maar dat behoort wel op zijn minst genomen bij een christen te zijn, dat hij uitleeft dat hij waarlijk een christen is, en dat in daden doet blijken. Inderdaad, en dat doet een ware gelovige ook. Want naarmate wij weten: mijn gerechtigheid is als een wegwerpelijk kleed, mijn werken zijn ijdelheid, Jezus Christus is alles, en ik heb niets dan het naakte blote christengeloof, en er komt nu voor de dag, hoe goed het Fundament, de Wortel is, dat ik mij daarop in het geloof mag laten zinken, dan kan het niet anders - daar dat dan teweeg brengt, dat wij de vrucht des geloofs genieten, dat is: de troost, de sterkte, de vergenoeging, de blijdschap, de vrede, de zoete rust - dat er voor de dag komt, dat wij nu ook sierlijk zijn in handel en wandel, voor God en onze naaste. Om dus God te dienen uit ware dankbaarheid.

Dat brengt de gelovige naar voren, om dat te doen uit dankbaarheid. Daaruit is dat ook de leer des apostels. Die heeft het wel over goede werken gehad (lees maar in zijn brieven; telkens weer), maar hij heeft het niet gehad over wettische werken, maar over goede werken, die uit het geloof voortkomen, dat is uit de blijdschap, uit de ruimte. Dat gaat uit het gereinigde hart, door het geloof, want dat is een reinigmakende genade.

Daarom lees ik hier: "gelijkerwijs gij geleerd zijt." Dat is door het Evangelie. Dat was hun verkondigd door de apostel alsook door Epafra. En zoals het hun nu geleerd was, dat het zó zou zijn: "bevestigd in het geloof", en daar de blijken van zouden hebben, dat men bij Jezus Christus niets anders opdoet dan meevallers, meevallers, meevallers! In de wereld en bij onszelf kunnen wij niets anders opdoen dan teleurstellingen. Opdat nu openbaar zou worden: "overvloedig zijnde in hetzelfde - in bevestiging des geloofs, zoals door het Evangelie geleerd was - met dankzegging." Hier zien wij het reine genade- en geloofswerk.

Het geloof wordt door Gods Geest en genade gewrocht. Wij leren het kennen in deszelfs kracht, in zijn eigenschappen, in wat het ons toebrengt: de zaligheid en het leven. Daarbij brengt het werk Gods en der genade teweeg, dat wij er weer mede eindigen in de Oorsprong, en is het werk uit God, het dan ook door Hem en tot Hem is, gelijk nog een gezang zegt: "het vloeit uit God en keert tot God; het heeft noch maat, noch perk, noch peil." Dat is dus hetgeen waar het over loopt.

Lees, maar waar men leest van de eigenschap van het ware genadewerk, bijvoorbeeld van de herders. Hoe was het met de herders, toen hun de boodschap werd gebracht van de geboorte van Christus, en zij de engelen hebben horen zingen? Wat doen ze, nadat ze dat alles gehoord hebben? In verwondering, oh, oh, oh, wat een wonder, wat een wonder en zouden er maar eens een paar in Bethlehem gaan kijken als het licht wordt? Wel neen, alles was weggevaagd. Ze zeggen: "Laat ons dan heengaan naar Bethlehem, en laat ons zien het woord, dat er geschied is, hetwelk de Heere ons heeft verkondigd." En, zij kwamen met haast. Niet, zouden wij gaan of niet? Neen, met haast. En daar zij nu in de stal komen, en het ook alzo vonden - ja, dat kon niet anders - hoe zullen zij dat Kindeke aanbeden hebben en vereerd. Nu gaan zij alom bekend maken wat hun van dit Kindeke gezegd was. Want de liefde is mededeelzaam. En wat nog meer? Dan is het einde van die geschiedenis, dat zij wederkeerden, verheerlijkende en prijzende God over alles, wat zij gehoord en gezien hadden. Dus, om met de weldaden weer te besluiten in de Oorsprong.

De oude, grijze Simeon, bleef hij staan met: "wonder, wonder, wonder", toen hij het geboren Kindeke in zijn armen had? Neen, maar loofde God en zei: "Nu laat Gij, Heere! Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw Woord." De man kon het niet laten, hij moest zijn geest eens uiten aan zijn Schepper, en met de weldaden in de Oorsprong eindigen. Dat is hier de ware eigenschap der genade.

Als men over genade spreekt en men eindigt er mede in het schepsel, dan mag men de boel wel eens nakijken of er genade is, want dat tekent ons: vlees. Dan eindigt men er mede in het schepsel: dat is dan een wonderman, een dierbare vrouw, een echte meid of jongen. Daar voelen wij zo al in aan, dat is vlees.

Waar het echter een werk van God is, daar kan men geen rust hebben, daarmee moet men in God eindigen in dankzegging. Als dat dan de natuur van dat werk is, om weer in God te eindigen, dan gevoelen wij daarin, wat dat werk in de gelovigen meebrengt. Hierdoor gaan zij zeggen: straks zal ik op plaats van bestemming zijn. Want dat is de plaats hierboven, voor de ganse kerk, om de kroon voor het Lam neer te werpen, zeggende: "Gij zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid, en de eer, en de kracht, want Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed en Gij hebt ons onzen God gemaakt tot koningen en priesteren." Daar zullen zij Hem volkomen, volmaakt eren.

Wat dan hier in het geloof is, is daar in aanschouwen.

Hoe zal het ons dan eens zijn,
als wij verlost van smart en pijn,
ontwaken tot hoger waarde.
Door gene zonde meer misleid,
ontheven van de sterfelijkheid,
niet meer de mens van de aarde.

Dat zal toch wat wezen, als wij daar eenmaal mogen belanden! Daar zullen wij dan zijn op de plaats van bestemming, om te kunnen doen wat wij hier maar ten dele kunnen doen. Dáár zullen wij dan eerst recht schuld kunnen afleggen, met Gode en het Lam volmaakt te eren en te prijzen.

Wij hebben dan in het kort de hoofdzaken aangetoond, vervat in deze waarheid Gods. Kere een ieder daarmede tot zichzelf in. Hoe staan wij voor God, onze Schepper? Hoe staan wij tegenover het geloof in Christus? Welke plaats nemen God en Jezus bij ons in? Dat een ieder daarmede handele voor zichzelf, in het verborgene voor het aangezicht van God. Toe, laten wij er niet overheen stappen, door slechts te zeggen: "wij hebben het weer gehoord." Maar, wat ik u bidden mag, neem het mee naar huis: welke plaats neemt Christus bij mij in? Want bedenk het woord van de apostel: "Indien iemand de Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking." Als Hij hier niet de eerste plaats gaat krijgen, hoe zullen wij Hem dan ooit door geloof aannemen? In de natuur wordt er geen huwelijk gesloten, wanneer de harten niet in oprechtheid gezind zijn tegenover elkaar. Gebeurt dat toch, dan is het een huwelijk, dat fout loopt. Dus in dat geestelijk huwelijk moet Jezus Christus de eerste en de hoogste plaats krijgen. Er mogen geen afgoden blijven zitten, noch iets dat tegen Hem is.

Werkt er, dat gij geen rust kunt hebben, voordat gij in Hem gevonden zijt, laat dan bij U geen stilzwijgen gevonden worden. Houdt aan in alle strijd, volhardt tot het einde. Zover als er genade is gewrocht: Hij is de Weg om te bewandelen: laat dan buiten Jezus Christus alles ijdelheid zijn, en laat de eenvoudigheid des geloofs ons genoeg zijn, waardoor wij met Hem en Hij met ons één is. Diene en gedenke ons daarin dan God, de Almachtige, om Zijns verbonds wil. Amen.

Slotzang:Psalm 17: 8

Maar, blij vooruitzicht, dat mij streelt,...

Zegen.

Ga voorts heen in vrede, en ontvang de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.